

22. nedeľa po Trojici, 16.11.2025

Rímskym 14, 10b-12: ***Ved' všetci sa postavíme pred súdnu stolicu Božiu, lebo je napísané: Akože som živý, hovorí Pán, každé koleno bude kl'akať pred mnou a každý jazyk bude vyznávať Boha. Tak teda každý z nás (Bohu) vydá počet za seba.***

STOJÍME SAMI ZA SEBA, NO NIE OSAMOTENÍ

Tento list napísal Pavol v Korinte asi okolo r. 56 po Kristu a veriacim v Ríme ho priniesla diakonka zboru v Kenchréach, menom Fébé (R 16,1). Dnešný text nás vnáša do obdobia ešte relatívneho kl'udu a ústretovosti voči kresťanstvu, aspoň zo strany pohanov. Na kresťanstvo v tom čase v Ríme, srdci rímskej ríše, pozerali ešte ako na odnož židovstva a židovské náboženstvo Rím rešpektoval. Tiež nám predstavuje rozmach kresťanstva z Palestíny do pohanského sveta. A do tretice ukazuje vysokú mieru akceptovania žien v službe. Nielen v službe núdznym a potrebným, ako by sa mohlo zdať z titulu diakonisa, ale aj v službe Slovom a evanjeliom, čo vyplýva z toho, že ju Pavel poveril nesením listu so svojim pozdravom do Ríma a tiež tým, ako ju veriacim v Ríme predstavil a odporúčal. Pavol jej dáva „odporúčanie“ — čo zodpovedá praxi, keď apoštolovia posielali dôveryhodných ľudí ako svojich zástupcov. Teda ako tých, ktorí listy nielen niesli, ale ich aj čítali a vysvetľovali. Tento aspekt podčiarkuje jej dôveryhodnosť a zodpovednosť v ranom hnutí.

To len veľmi krátko z pozadia tohto listu, možno ako moje pozvanie k tomu, aby ste si ho prečítali. □ □

Podme k dnešnému prečítanému textu vo vzťahu k téme dnešnej nedele, ktorá je „O poslednom súde“. Slová, ktoré sú dnes v centre našej pozornosti, nadväzujú na Pavlovo usmernenie voči tzv. „slabým vo viere“. A ja to poviem ešte trochu inak, nadväzujú na Pavlovo usmernenie, ako sa správať v cirkevnom zbore voči sebe navzájom. Pretože **pre všetkých platí jedna vec – a to, že sa všetci postavíme pred súdnu stolicu Pána Boha**, Roháčkov preklad hovorí o „súdnej stolici Kristovej“.

Apoštol Pavel používa slovné spojenia, ktoré boli zrozumiteľné ľuďom jeho doby a používali sa v prostredí, v ktorom žili. Hoci pre nás dnes spojenie „súdna stolica“ v kontexte biblických textov automaticky vyvoláva predstavu budúcnosti a Posledného súdu, pre Rimanov a teda aj členov kresťanského spoločenstva v Ríme použitý výraz „béma“ – teda „súdna stolica“ jasne odkazoval na vyvýšené miesto, na ktorom stávali sudcovia pri atletických hrách. Keď videli, že sa niektorý atlét previnil proti pravidlám hier, okamžite ho diskvalifikovali. A na konci týchto hier udeľovali títo sudcovia odmeny.

Ap. Pavel používa tento obraz z dvoch dôvodov. Po prvé preto, lebo tak vedel lepšie čitateľom svojho listu vysvetliť **potrebu vzájomného rešpektovania sa a dodržiavania určitých pravidiel kresťanského života v spoločenstve**. Tu hovorí o tom, že **je tu skutočný Sudca, pred ktorého sa postavíme všetci – tí, o ktorých si myslíme, že sú slabí vo viere, ale aj tí, ktorí sa cítia silní vo viere**. A **po druhé** preto, aby lepšie priblížil to, čo sa bude pred súdnou stolicou Božou diať. A to, že síce práve „súdna stolica Božia/Kristova“ je **miesto, kde Pán Ježiš bude súdiť a hodnotiť dielo a život veriacich**. No súčasne toto miesto nebude mať nič spoločné s našimi hriechmi, pretože za tie už Pán Ježiš Kristus zaplatil a tie už teda nebudú proti nám svedčiť (R 8,1). Pred súdnou stolicou Božou si každé Božie dieťa, každý kresťan, ktorý uveril v Pána Ježiša Krista, vypočuje a prijme ohodnotenie svojho života.

Tak ako Rimania veľmi dobre vedeli, že na konci pretekov prichádza hodnotenie jednotlivých atlétov za ich výkon, ale aj za akceptovanie pravidiel, či tzv. športové zápolenie“ čo evokuje vzájomnú toleranciu a akceptovanie sa, tak aj život veriaceho človeka smeruje k tomu, že sa bude zodpovedať Bohu. A to mení spôsob, akým dnes veľakrát zaobchádzame jeden s druhým.

To je to, na čo Pavel v tomto texte kladie dôraz. Hovorí a poukazuje na to, že v tej chvíli sa nebudú veriaci zodpovedať za druhých, ale za seba. **Ak si uvedomíme a uvedomujeme, že pred Božím súdom budeme stáť sami za seba, potom musíme už tu na zemi prestať žiť tak, akoby sme my sami boli sudcovia iných.** Menej hodnotiť, viac niest'. Menej porovnávať, viac povzbudzovať. Menej posudzovať tzv. „slabých vo viere“ a viac ich niest' v modlitbách.

Dvaja zo známych kresťanov a kazateľov 19. stor. v Anglicku boli Charles Spurgeon a Joseph Parker. V počiatkoch svojej služby spolu úzko spolupracovali. Dokonca sa často menili aj na kazateľniciach svojich cirkevných zborov. Potom ale medzi nimi došlo k neporozumeniu. Dokonca o tom vyšla správa aj v tlači. Spurgeon obvinil Parkera, že nie je dost' duchovný, pretože chodí do divadla. Možno takou zaujímavosťou v tomto neporozumení je, že Spurgeon celý život fajčil cigary (doutníky), čo napr. dnes mnohí kresťania odsudzujú. Kto z nich mal pravdu? A kto sa mýlil?

Položím tú otázku inak? Keď príde na sporné veci nášho kresťanského života, je možné, že kresťania rôznych presvedčení budú rovnako požehnaní? Moja životná skúsenosť je, že Pán Boh žehná aj kresťanom a veriacim, s ktorými nesúhlasím. **Ak je Ježiš Kristus Pánom, dovoľme Mu, aby jednal, konal a používal svojich služobníkov podľa svojho rozhodnutia a ako si to On bude priať.**

A práve tu sa dotýkame jadra Pavlovho napomenutia: ak Pán Boh môže žehnať ľuďom, ktorí veria a žijú niektoré veci inak ako my, potom my sami nemáme dôvod robiť sa sudcami. To, čo my vidíme ako rozdiel či slabosť, môže byť v Božích očiach len iná etapa cesty, iný spôsob, akým si Pán Boh cez Ducha Svätého vedie svojich. Preto **nás Pavel vedie k pokore, aby sme nezabúdali, že každý z nás stojí z milosti, nie zo zásluh.** A ak je to tak, potom nech naše pohľady smerujú menej na hodnotenie jedni druhých a viac na Toho, pred ktorým sa všetci raz postavíme.

Posledný súd tak pre veriaceho človeka nie je deň hrôzy, ale deň pravdy. Deň, keď sa ukáže, že **všetko, čo Kristus pre nás vykonal, stačí. Že On nás nesie. Že On je naša spravodlivosť.** Preto pred Božím súdom nestojíme so strachom, ale s nádejou.

A tak sa dnes každý z nás môže spýtať: Čo nesiem pred Pána Boha? Ako vyzerá môj život? Nie život dokonalého človeka, ale človeka, ktorý vie, komu patrí. **Pán Boh nás nevolá, aby sme žili s pocitom viny, ale aby sme žili srdcom obráteným k Nemu a rukami otvorenými k ľuďom okolo nás.**

Pred Božím súdom nebude rozhodovať, koho sme usvedčili zo slabosti, ale komu sme pomohli niest' bremeno. Nebude rozhodovať, koľko sme toho pochopili, ale komu sme prejavili Kristovu lásku. A všetky naše nedostatky, pochybnosti, aj pády, zakryje Ten, ktorý je Sudcom aj Spasiteľom zároveň.

Pre veriaceho človeka je Posledný súd pevnou istotou: že **náš nebeský Otec urobí všetko nové, že pravda zvíťazí a že milosť bude posledným slovom.** Preto kráčajme život s pokojom – s vedomím, že Ten, ktorý nás spasil, nás bude raz aj hodnotiť. Ten istý, ktorý za nás položil svoj život, raz bude rozhodovať o našom živote. Ten, ktorý nás aj dnes pozýva k viere v Neho, nás aj dnes nesie a kráča s nami. Amen.